

HOGY ÉRZEM MAGAM, HA ÉVEIMRE GONDOLOK?

Kedves Testvérek!

Először is köszönöm mindenkinek a születésnap köszöntést, papként is jó, ha „kényeztetnek”.

Másodsorban eszembe jut, hogy hány embert is temettem már, és hogy az illető hány évet ért meg. Többször is előfordult, hogy fiatalabbat temettem el, s mindig felötlött, hogy ennél már többet éltem meg.

Édesanyám 60 évesen hunyt el, s most 54 lettem. Kérdésként ott motoszkál, hogy megérem majd azt a kort?

Apám 75 éves volt, amikor elment. Számomra ez már egy meglett ember kora. Mondanám, hogy ennyivel be is érem.

Anyai nagymamám 96 évet élt meg. Bízom benne, hogy genetikailag az ő vonalát viszem. Gyakran mondják, hogy az unokában a nagyszülő köszön vissza. Béla bácsi, az ő testvére is vagy 92 évet ért meg.

Hogyan érzem magam, ha éveim számára gondolok? Már 50-nél mondták, hogy innen a lemez második oldala következik.

Hálás vagyok Istennek, hogy már ennyit megélhettem, s bízom benne, hogy Sándor atya után, majd hitben, reményben, szeretetben, egészségben leszek olyan, mint ő 82 évesen.

Hogy is érzem magam? Mint ama gyermek a magas ajtó, kilincs előtt. Valaki, valami vár mögötte, de még nem értem meg rá.

Hála, derű, kíváncsiság és motiváltság is van bennem, ha éveimre gondolok.

Szeretettel:

Tóni atya